

обидитъ и оскърбленията, тъй незаслужено отправяни му въ България, той не намира думи да я хвали, и се възхищава въ рускитъ вестници и списания отъ нейния общъ и музикаленъ напредъкъ. М. С. бѣ рѣдко вдѣхновена натура, и артистъ въ голѣмъ стилъ. Надаренъ съ единъ прекрасенъ гласъ и рѣдка сценическа дарба, той бѣ ненадминатъ въ изкуството на пѣнието и сценическото превъплъщаване, като на всички роли, които е игралъ въ Русия и у насъ, той е далъ одухотворенъ образъ. Макаръ и въ напреднала възраст, той бѣ запазилъ на сцената младенческата си бодростъ и жаръ. М. С. е първия, и най-голѣмъ майсторъ, въ художественото превъзсѣздаване на славянската и, по-специално — на българската народна пѣсень. Неговитъ концерти, посветени на пѣсенното творчество на славянството, сж паметни въ Русия, и заематъ една важна страница въ историята на концертния животъ на най-голѣмата славянска сестра. Незабравимо и неотразимо впечатление оставяше този боговдѣхновенъ пѣвецъ при изпълнението особено на нашитъ юнашки и хайдушки пѣсни — безъ майсторството му да намаляваше и при изпълнението на любовнитъ, хороводни и обичайни пѣсни. Той се тъй силно вживяваше и вчувствуваше въ тѣхъ, че заразяваше слушателитъ си съ своята пълна артистическа всеотдайностъ на тѣхното словесно и музикално съдържание. М. С. обладавше и известенъ писателски даръ — той остави нѣколко труда, между които най-важни сж: „Изповѣдта на тенора“, „Природниятъ методъ“ и др.

Михаловичи, Марселъ — Mihalovici, Marcel — ромѣнски композитъ, род. 10 окт. 1898 въ Букурещъ, училъ тамъ при Роб. Кремеръ и Д. Кулинъ, и въ Парижъ — при Ст. Рение и Вен. д'Енди. Композиции: „Интродукция и симфонично развитие“, „Ноктюрно“, сюита „Karagneuz“, фантазия „Шедствие на божествеността“ и „Ромѣнски-селски танцъ“ — за оркестръ, едно струнно трио, два струнни квартета, единъ клавирквартетъ, две сонати за цигулка и пиано, сонатина за обой и пиано, сонатина, 3 ноктюрни, 4 каприции,

„Піеси-импроменту“, „Пѣсень-пасторале“ и др. творби за пиано, нѣколко балета („Единъ животъ на Полишинель“, „Царскитъ пощалионъ“, „Игри на сѣнкитъ“), операта „Непримиримия Плутонъ“ — единъ актъ (1928—29), пѣсни. Най-нови творби: концертъ за цигулка и струнни инструменти и „Симфонична увертюра“ за оркестръ (1932).

Михаловичъ, Едмундъ фонъ — Mihalovich, Edmund von — пианистъ и композитъ, род. 13 септ. 1842 въ Ферисцанце (Славония), училъ теория при Мор. Хауптманъ въ Лайпцигъ и пиано при Ханс фонъ Бюловъ въ Мюнхенъ, директоръ на Будапещенската музикална академия (замѣстникъ на Листъ—1887), композиралъ: 4 симфонии, нѣколко оркестрови балади, единъ клавирконцертъ и оперитъ: „Харбартъ и Сигне“, „Виландъ-ковачътъ“, „Толди“ и „Елиана“.

Мицлеръ, Лоренцъ Кристофъ — Mizler, Lorenz Christoph — музикаленъ писателъ, род. 25 юли 1711 въ Хайденхаймъ-Вюртембергъ, умрѣлъ 1778 въ Варшава, училъ — като студентъ по философия въ Лайпцигъ, пиано и теория при Йох. Себ. Бахъ, основателъ на „Дружеството за музикалнитъ науки“ въ Лайпцигъ, което имало за целъ да установи законитъ на музикалната композиция. Той е единъ отъ първитъ, който започва да издава периодически музикаленъ вестникъ, именно: „Neueroffnete Musikbibliothek“, излизалъ кржло 20 години (1736—1754), и после списанието „Musikalischer Staarstecher“ (1739—40), и писалъ съчинението: „Основни начала на генералбаса, разглеждани по математически наученъ начинъ“.

Млинарски, Емилъ — Mlynarski, Emil — полски виолонистъ, диригентъ и композитъ, род. 18 юли 1870 въ Кибарти (губерния Сувалки), училъ при Леополдъ Ауеръ въ Петербургската консерватория; диригентъ на Варшавскитъ симфонични и филхармонични концерти, преподавателъ по цигулка въ Одеската консерватория, после — директоръ на Варшавската такава, 1907—1915 прекарва въ Англия, като диригентъ на „Хоровото и оркестрово сдружение“ въ Глазговъ, 1919 до 1922 — дирикторъ на Варшавската консерватория